

drevet ned paa et saadant Minimum, at den paa disse Varer er mindre, end Omkostningskontoen har været procentvis i Forhold til Omsætningen i de socialdemokratiske Brugsforeninger her i Hovedstaden. Af disse Brugsforeningers samlede Omsætning udgjorde Omkostningskontoen for forrige Aar nær ved 14 pCt., og den højtærede Minister ved jo godt, at for disse monopoliserede Virksomheders Varer levnes der ikke de paagældende handlende en saadan Avance. Men da maa Avancen nødvendigvis være noget større for andre Artikler, og hvorfor saa pille saadanne Varer ud, som paa Grund af Risikoen ved at købe dem i større Partier, hvorved der ved Opbevaringen maaske gaar Mider i dem, saa at de bliver usælgelige, indkøbes i mindre Partier, end Ministeren vil regne med? Derved kommer man til et ganske falsk Billede af Avanceforholdene. Jeg synes, at den Slags Ting skulde der være regnet med, og jeg mener ogsaa, at Indenrigsministeren maa regne med, hvordan Forholdet stiller sig, naar der paa de Varer, som jeg har nævnt ved Siden af de af Ministeren nævnte, skal gives Kredit, ofte paa indtil et halvt Aar, f. Eks. paa saadanne Varer som Frimærker, hvor den højtærede Minister dog maa kende den Avance, der fra dette høje Tings Side er levnet dem, som overhovedet vil handle med dem. Derfor tror jeg, at det er overordentlig farligt at pille saadanne enkelte Ting ud. Jeg tror, det kun kan virke i en anden Retning end den, hvori den højtærede Minister, at dømme efter hans Afbrydelse til det ærede Medlem Hr. Rode, har villet tale.

Jeg er ogsaa ganske uenig med den højtærede Indenrigsminister i hans Udtalelse om, at Ingeniør Christianis Artikler var fortræffelige. De var maaske fortræffeligt skrevet, men hvad Indholdet angik, maatte Ingeniør Christiani jo vige fra Punkt til Punkt og med Hensyn til de Tal, han havde opgivet, fra den ene Artikel til den anden, og hvad var saa Hovedsagen? Hovedsagen var, at naar Ingeniør Christiani i disse Artikler begyndte med Mælken, saa blev det gennem denne Debat fastslaaet, at det er de smaa Mejerier, der er de billigste her i Hovedstaden; de ligger 4 Ø. billigere i Prisen end de store Mejerier. Dette gælder for saavel det af Arbejderne startede Foretagende „Enigheden“ som for den anden store Virksomhed, Andelsforetagendet „Trifolium“. Dette er dog Hovedsagen i denne Debat. Og hvorfor er de smaa Mejerier billigere? Fordi der er fri Konkurrence indenfor disse Dele af Omsætningen, me-

dens der sikkert findes en Prisaftale mellem „Trifolium“ og „Enigheden“. Deres Avance har jo ikke været særlig stor, men det viser, at Mælken ikke har kunnet sælges billigere. Det, som Prisspørgsmaalet skulde dreje sig om, var, at Ministeren derigennem skulde have bidraget til at faa oplyst, om der var Mulighed for at bringe disse Varer ud til Forbrugerne til en billigere Pris. Dette maa have været Kærnen i Spørgsmaalet. Forholdet er altsaa det, at disse store Virksomheder, Andelsforetagenderne, ikke leverer Mælken billigere. Der er jo ogsaa her i Tinget en kendt Rigsdagsmand, netop af Partiet Venstre, der bor i Byens umiddelbare Nærhed, og som ved Stalddøren tager samme Pris for Mælken som den, der tages her i Byen. Det kan han ikke fragaa. Og overfor dem, der har spurgt, motiverer han det med, at han maa lønne et Menneske ekstra i sin Bedrift for at sælge Mælken i de smaa Maal, og hvis han ikke netop kunde faa dette Stykke Arbejde betalt, vilde han slet ikke sælge til de Mennesker, der bor derude omkring ham, saa vilde han levere Mælken til Andelsmejerierne. Herigennem har det ærede Medlem af Venstre, som jeg her sigter til, givet et Billede af, hvad det er, det drejer sig om. Dette at parcellere disse Varer ud er et Stykke Arbejde, der skal betales. Spørgsmaalet bliver da fra Forbrugernes Side, om dette kan gøres billigere. Dette er for mig ikke bevist. Det modsatte er netop bevist derigennem, at de store Virksomheder sælger Mælken dyrere, og derigennem, at Brugsforeningerne til Trods for den Skattefrihed, som alle de andre Partier her i Salen med Undtagelse af os freder over, alligevel daarligt kan klare sig i Konkurrencen, men maa gaa nedenum og hjem i Konkurrencen med de Urtekræmmere, som Ministeren angreb. Fisken har man jo heller ikke faaet særlig billig her i København, selv med Medvirkning fra et Medlem af Venstre i det andet høje Ting og ved Samvirkning mellem ham og Socialdemokratiet. Varerne blev heller ikke billigere gennem den Grøntforretning, som i sin Tid rejstes her i Hovedstaden. Man fik ikke særlig billig Frugt derfor.

Det forekommer mig herigennem, og det maa blive Konklusionen af mine Udtalelser, at Ministeren havde gjort klogere i, — i Stedet for at indlade sig i Detailler vedrørende dette Spørgsmaal og drage enkelte Ting frem, som skulde tjene til yderligere at mistænkeliggøre og skabe Mistillid og Utryghed overfor de omsættende Mellem-lag i Byen i Retning af, for at bruge Indenrigsministerens Udtryk, at alt ikke